

at yde saadanne fattige Kommuner et ekstraordinært Tilskud i Lighed med, hvad der kan ydes dem efter den gældende Lov, idet der ifølge dennes § 12 kan ydes særlig daarligt stillede Kommuner en ekstra Hjælp ved et større Statstilskud. En tilsvarende Bestemmelse findes ikke i det foreliggende Lovforslag, men jeg vilde anse en saadan Bestemmelse for nyttig og retfærdig. Den kunde meget vel anvendes just overfor Kommuner, hvis Beboere er saa daarligt stillede, at kun et meget ringe Antal af dem kommer op over det Beløb, der her er fastsat som Grænsebeløb. Jeg indrømmer, at der findes saadanne Kommuner, ikke blot blandt Landkommunerne, men ogsaa blandt Købstadkommunerne, selv om det ikke er særdeles mange. Det er nok muligt, at der findes flere Kommuner, hvor man staar med mærkværdig lave Indtægter, men vi ved, at det har været overordentlig vanskeligt i en længere Aarrække for adskillige ærede Medborgere at finde ud af, hvor meget de har tjent, og det skulde ikke just være disse, som man kom til Hjælp ved saadanne Foranstaltninger som dem, jeg her omtaler. Men hvis der findes Kommuner, hvor der er en meget ringe Skatteevne, og hvor det viser sig, at der er meget faa, hvem Ekstraskatten skulde paalignes, saa at disse kom til at svare en uforholdsmæssig høj Skat, vilde jeg finde det rigtigt, at der i Loven træffes Bestemmelser om, at Staten kan yde saadanne Kommuner et ekstra Tilskud.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvilig Behandling, der er saa meget mere Grund for mig til at gøre dette, som det er utvivlsomt, at Trangen til at faa Loven vedtaget er lige saa stor i Aar, ja, vel endog er betydelig større, desværre, end Trangen var til i 1915 at vedtage Loven. Den almindelige Varefordyrelse har holdt sig. Saa at sige alle Varer er steget i Pris siden 1915, og Rigsdagen har ogsaa ved tidligere Foranstaltninger selv erkendt Nødvendigheden af, at der ydes særlig den Del af Befolkningen, som ernærer sig ved frit Erhverv, ekstra Hjælp, idet Rigsdagen har vedtaget vidtgaende Bestemmelser om at yde Statens Tjenestemænd Dyrstidshjælp til den Løn, de oppebærer i Statens Tjeneste.

Jeg haaber, det maa lykkes det Udvalg, der bliver nedsat, hurtigt at tildebringe sin Forhandling og naa til et Resultat, der svarer til de Forventninger, Be-

folkningen gør sig til det Lovforslag, her foreligger.

N. Frederiksen: Desværre er Forholdene ude i Verden og i vort lille Land endnu saaledes, at Nødvendigheden af Fremsettelse og Vedtagelse af et saadant Lovforslag som det foreliggende ikke omtvistes af nogen. Prisstigningen har fortsat sig i det Aar, der er gaaet, siden vi behandlede den nugældende Lov om Dyrstidshjælp. Prisstigningen er fortsat væsentlig paa Omraader, hvor det har været umuligt for Regeringen at foretage regulerende Foranstaltninger til Modvirkning af disse. Derfor erkendes Nødvendigheden af at gaa til en Lov af det Omfang, som det foreliggende Lovforslag angiver, for at modvirke, at Forholdene bliver ganske uoverkommelige for store Dele af Befolkningen.

Det foreliggende Lovforslag maa, som den nugældende Lov, ses i Belysning af, at det er et Led i den samlede Række Forholdsregler, der gennemføres her i Danmark for at gøre Forholdene taalelige for Befolkningen i Almindelighed. De Omraader, hvor Virkningerne af en saadan Lov skal spores, falder, forekommer det mig, i to Afsnit. Der er for det første Tale om et stort Tilskud, hvorved Muligheden øges for at komme dem til Hjælp, der ogsaa under normale Forhold maa ty til offentlig Understøttelse gennem Hjælpekasser, Sygekasser og Arbejdsløshedskasser. Men dernæst vil Loven gøre det muligt for Hjælpekasserne at udvide den Kreds af Mennesker, der kommer til at ty til den Hjælp, jeg her har nævnt. Jeg vil haabe, at Kommunalbestyrelserne og Hjælpekasserne, der i det væsentlige skal administrere den Side af Loven, vil gøre det med Forstaaelse af, hvor Hjælpen haardest tiltrænges. Det havde været godt og sikkert sundest, om Prisstigningen paa alle Varer her i Landet havde været fulgt af en Stigning af Arbejdslønnen, saa at det naturlige Forhold tilnærmelsesvis kunde have været til Stede nu, at den Løn, en Arbejder faar, er et saadant Vederlag for Arbejdet, at han er i Stand til at købe det tilstrækkelige til Livets Ophold, hvorved det havde været unødvendigt at gaa til en saa omfattende Understøttelseslovgivning som den foreliggende, der gør det muligt for Stat og Kommune at anvende indtil 45 Mill. Kr. til at bøde paa utilstrækkelig Arbejdsløn. Jeg gør opmærksom paa dette, fordi man nu en